

Sygn. akt II K 720/21

o.1. WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2021 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Dominik Mąka

Protokolant: Karolina Rzeszowska - Świgut

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 października 2021 roku

sprawy T. K.

syna E. i W. z domu U.

urodzonego (...) w L.

oskarżonego o to, że:

w okresie od dnia 14 maja 2020 roku do 5 maja 2021 roku w M. rejonu (...), uchylał się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości wyrokiem Sądu Rejonowego w N., III Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 4 października 2013 roku, sygn. akt(...) poprzez nielożenie na utrzymanie małoletniej E. C. (1), reprezentowanej przez przedstawiciela ustawowego matkę K. C., a łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych, przez co naraził pokrzywdzoną na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych

tj. o przestępstwo z art. 209 § 1a k.k.

I. uznaje oskarżonego T. K. za winnego tego, że w okresie od dnia 14 maja 2020 roku do 11 marca 2021 roku w M. uchylał się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości wyrokiem Sądu Rejonowego w N. z dnia 4 października 2013 roku, sygn. akt (...) poprzez nielożenie na utrzymanie małoletniej E. C. (1), reprezentowanej przez przedstawiciela ustawowego matkę K. C. zasądzonych alimentów w kwocie 400 złotych miesięcznie, a łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości przekracza trzykrotność zasądzonych świadczeń okresowych, przez co naraził małoletnią pokrzywdzoną na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych tj. występku z art. 209 § 1a k.k. i za ten czyn na podstawie art. 209 § 1 a k.k. wymierza oskarżonemu T. K. karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego T. K. od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości.

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 720/21	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych			

<p>czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wnioski o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnym czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>			
<p>1.USTALENIE FAKTÓW</p>			
<p>0.1.Fakty uznane za udowodnione</p>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	T. K.	w okresie od dnia 14 maja 2020 roku do 11 marca 2021 roku w M. uchylał się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości wyrokiem Sądu Rejonowego w N. z dnia 4 października 2013 roku, sygn. akt (...) poprzez nielożenie na utrzymanie małoletniej E. C. (1), reprezentowanej przez przedstawiciela ustawowego matkę K. C. zasądzonych alimentów w kwocie 400 złotych miesięcznie, a łączna wysokość powstałych	

		wskutek tego zaległości przekracza trzykrotność zasądzonych świadczeń okresowych, przez co naraził małoletnią pokrzywdzoną na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
T. K. jest ojcem urodzonej (...) E. C. (1). Ojcostwo oskarżonego zostało ustalone wyrokiem Sądu Rejonowego w N. z dnia 4 października 2013 roku w sprawie (...). W punkcie IV tego wyroku zostały zasądzone od T. K. na rzecz małoletniej E. C. (1) alimenty w kwotach po 400 złotych miesięcznie, płatne z góry począwszy od 1 stycznia 2013 roku do 10 – tego każdego miesiąca, do rąk matki K. C. z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w płatności każdej z rat.	Odpis wyroku Sądu Rejonowego w N. w sprawie (...) Odpis skrócony aktu urodzenia małoletniej pokrzywdzonej k. 12		
Oskarżony T. K. jednakże niemal od początku istnienia wyżej wskazanego tytułu egzekucyjnego nie poczuwał się do obowiązku łożenia na swoją córkę. W związku z powyższym jej przedstawicielka ustawowa K. C. już w kwietniu 2014 roku złożyła wniosek o prowadzenie przeciwko oskarżonemu egzekucji	Zaświadczenie o bezskuteczności egzekucji k. 4 Zeznania świadka K. C. k. 26, k. 109-110 Zaświadczenie od Komornika Sądowego k. 39-41		

<p>komorniczej. Rzeczone postępowanie egzekucyjne zostało wszczęte 7 kwietnia 2014 roku i jest do chwili obecnej prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w L. S. M..</p>			
<p>Niemniej jednak także owa zastępcza próba uzyskania należnych małoletniej świadczeń okazała się bezskuteczna. W toku całej trwającej już przeszło 7 lat egzekucji komorniczej udało się wyegzekwować od dłużnika zaledwie sumę 1250,92 złotych. Jednocześnie żadne z tych świadczeń nie było efektem dobrowolnej wpłaty zobowiązanego do świadczeń alimentacyjnych. W związku z powyższym matka E. C. (1) już w lipcu 2014 roku złożyła wniosek o przyznanie małoletniej świadczeń z funduszu alimentacyjnego. E. C. (1) jest beneficjentką tego świadczenia nieprzerwanie od 29 lipca 2014 roku, a decyzją W. Gminy C. z dnia 12 października 2020 roku owo świadczenie było wypłacane co najmniej do 30 września 2021 roku</p>	<p>Decyzja Wójta Gminy C. z dnia 12 października 2020 roku k. 3</p> <p>Zeznania świadka K. C. k. 26, k. 109-110</p> <p>Zaświadczenie od Komornika Sądowego k. 39-41</p>		
<p>W okresie objętym aktem oskarżenia (od 14 maja 2020 roku do 5 maja 2021 roku) T. K. był zobowiązany do uiszczenia na rzecz E. C. (1) 12 świadczeń okresowych,</p>	<p>Odpis wyroku Sądu Rejonowego w N. w sprawie (...)</p> <p>Zeznania świadka K. C. k. 26, k. 109-110</p>		

<p>każde z nich w kwocie 400 złotych. Zatem w inkryminowanym okresie czasu T. K. winien zapłacić do rąk przedstawicielki małoletniej pokrzywdzonej kwotę 4800 złotych. Natomiast w przedmiotowym okresie czasu T. K. nie zapłacił do rąk matki swojego dziecka jakiegokolwiek sumy pieniężnej. Nadto aż do 12 marca 2021 roku żadna suma pieniędzy nie została uzyskana w toku egzekucji komorniczej.</p>	<p>Zaświadczenie od Komornika Sądowego k. 39-41</p> <p>Częściowo wyjaśnienia oskarżonego T. K. k. 54, k. 109</p>		
<p>Następnie tj. 12 marca Komornik Sądowy S. M. dokonał skutecznego zajęcia wierzytelności T. K. przysługującej mu z tytułu wynagrodzenia na pracę świadczoną w lutym 2021 roku. Kolejno organ egzekucyjny zajął także część wynagrodzenia za pracę oskarżonego świadczoną w marcu 2021 roku. Obydwa zajęcia wyrażały się w kwotach 352,57 złotych</p>	<p>Zaświadczenie od Komornika Sądowego k. 39-41</p> <p>Informacja od S. S. k. 43</p>		
<p>Wobec oskarżonego T. K. od dnia 30 marca 2021 roku stosowany jest środek zapobiegawczy w związku z zarzutem popełnienia przez oskarżonego zbrodni, o której mowa w art. 197 § 3 pkt 2 k.k. Środek ten był stosowany wobec oskarżonego aż do wydania wyroku w przedmiotowej sprawie</p>	<p>Notatka urzędowa k. 42</p> <p>Wydruk z systemu NOE-SAD k. 88</p> <p>Częściowo wyjaśnienia oskarżonego T. K. k. 54, k.109</p>		

<p>T. K. w okresie objętym aktem oskarżenia w żaden sposób nie interesował się małoletnią E. C. (2). Oskarżony ani razu nie odwiedził swojej córki, nie rozmawiał z nią telefonicznie bądź za pośrednictwem innych środków komunikacji. Oskarżony nie utrzymuje także kontaktów z matką pokrzywdzonej E. C. (1). Przeciwnie oskarżony zmienił numer swojego telefonu komórkowego oraz zablokował oskarżycielkę posilkową na różnego rodzaju portalach społecznościowych.</p>	<p>Zeznania świadka K. C. k. 26, k. 109-110</p>		
<p>Oskarżony T. K. nie jest osobą niezdolną do pracy. Oskarżony do grudnia 2020 roku nie był nigdzie legalnie zatrudniony. Niemniej jednak w tym okresie czasu T. K. miał się prac dorywczych. 1 grudnia 2020 roku oskarżony T. K. został zatrudniony na ¼ etatu w przedsiębiorstwie prowadzonym przez S. S.. T. K. z tego tytułu uzyskiwał wynagrodzenie w kwocie 700 złotych brutto miesięcznie. Niemniej dopiero 12 marca dokonano pierwszego skutecznego zajęcia owych wierzytelności. Oskarżony nie przedstawił deklaracji dla celów podatku dochodowego za 2020 rok Naczelnikowi Urzędu</p>	<p>Informacja z Powiatowego Urzędu Pracy w L. k. 15 Informacja z Narodowego Funduszu Zdrowia k. 16-17 Informacja z KRUS k. 18 Informacja z ZUS k. 57-58 Informacja z (...) k. 21 Informacja z PUP k. 22 Informacja z UG w C. k. 37 Zaświadczenie od Komornika Sądowego k. 39-41 Informacja od S. S. k. 43 Częściowo wyjaśnienia oskarżonego T. K. k. 54, k. 109 Informacja od Naczelnika Urzędu Skarbowego w N. k. 93</p>		

<p>Skarbowego w N.. Oskarżony w okresie objętym skargą oskarżycielską nie korzystał ze świadczeń refundowanych przez Narodowy Fundusz Zdrowia. Natomiast w okresie od 2 lutego 2021 roku do 15 lutego 2021 roku korzystał z wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy z innych przyczyn niż wypadek przy pracy lub choroba zawodowa. Owo wynagrodzenie było finansowane ze środków pracodawcy. Oskarżony nie posiada orzeczenia o niepełnosprawności. T. K. w okresie objętym aktem oskarżenia nie był także zarejestrowanym w stosownym urzędzie pracy.</p>			
<p>T. K. był już 3 krotnie uznany winny występku z art. 209 § 1 a k.k. Mianowicie wyrokiem Sądu Rejonowego w N. z dnia 19 października 2018 roku zostało mu przypisane to przestępstwo popełnione w okresie od 8 kwietnia 2015 roku do 16 stycznia 2018 roku i wymierzono za to T. K. karę 5 miesięcy ograniczenia wolności. A także zobowiązano oskarżonego do łożenia na utrzymanie córki. Następnie wyrokiem z dnia (...) roku w sprawie (...) Sąd Rejonowy w N. uznał oskarżonego za winnego występku z</p>	<p>Karta karna k. 63-65 Odpisy wyroków Sądu Rejonowego w N. w sprawach(...)</p>		

<p>art. 209 § 1a k.k. popełnionego w okresie od 17 stycznia 2018 roku do 28 października 2018 roku, za które wymierzono oskarżonemu karę 10 miesięcy ograniczenia wolności. Ponadto wyrokiem Sądu Rejonowego w N. z dnia 7 kwietnia 2021 roku T. K. został uznany za winnego występku z art. 209 § 1a k.k., za co wymierzono oskarżonemu karę roku i sześciu miesięcy ograniczenia wolności oraz zobowiązano oskarżonego do realizacji nałożonego na niego obowiązku alimentacyjnego. Wszystkie wyżej wskazane przestępstwa zostały popełnione na szkodę małoletniej E. C. (1).</p>			
<p>E. C. (2) aktualnie skończyła 9 rok życia. Pokrzywdzona mieszka wraz ze swoją matką E. C. (1), jej obecnym partnerem oraz jej młodszą siostrą. Małoletnia chodzi do 3 klasy szkoły podstawowej. E. C. (1) jest zdrowym dzieckiem, nie przejawiającym w chwili obecnej zainteresowań pozalekcyjnych Pokrzywdzona nie korzysta z korepetycji, ani nie chodzi na inne zajęcia dodatkowe. E. C. (1) nigdy nie poznała oskarżonego, który ostatni raz widział ją zanim ta ukończyła pierwszy rok życia. Na</p>	<p>Decyzja Wójta Gminy C. z dnia 12 października 2020 roku k. 3</p> <p>Zeznania świadka K. C. k. 26, k. 109-110</p> <p>Informacja z UG w C. k. 37</p>		

<p>budżet przedstawicielki ustawowej małoletniej pokrzywdzonej składa się świadczenia z programu 500 +, świadczenie przysługujące E. C. (1) z funduszu alimentacyjnego w kwocie 400 złotych, zasiłek rodzinny w kwocie 240 złotych. Do tego w utrzymaniu małoletniej pokrzywdzonej wydatną rolę odgrywa partner K. C., który uzyskuje wynagrodzenie w kwocie 2500 złotych. Natomiast sama oskarżycielka posiłkowa nie pracuje zawodowo, swój czas poświęcając na pracę domową oraz opiekę nad młodszą z córek. Zaniechanie oskarżonego naraża E. C. (1) na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.</p>			
<p>T. K. ukończył 32 lata. Oskarżony jest osobą żonatą. Małżonka oskarżonego S. K. jest osobą bezrobotną, która obecnie wychowuje niespełna roczne najmłodsze dziecko oskarżonego. T. K. jest ojcem jedenaściorga dzieci. Oskarżony T. K. jest osobą wielokrotnie karaną, w tym na kary pozbawienia wolności. W przeszłości oskarżony dopuścił się 5 występków przeciwko mieniu. T. K. był również skazany za przestępstwo znęcania oraz przeciwko dobru prawnego w postaci</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego T. K. k. 54, k. 109 w zakresie danych osobo poznawczych</p> <p>Zaświadczenie o stanie majątkowym k. 61</p> <p>Notatka o oskarżonym k. 62</p> <p>Karta karna k. 63-65</p> <p>Wydruk z systemu NOE-SAD k. 88</p>		

zdrowia. Oskarżony T. K. z zawodu jest kucharzem, niemniej przed tymczasowym aresztowaniem pracował w branży budowlanej. T. K. nie jest właścicielem żadnych nieruchomości. Oskarżony nie posiada także wartościowych rzeczy ruchomych. T. K. jest obecnie osobą tymczasowo aresztowaną			
0.1.Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
1.OCena DOWOdów			
0.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Wyjaśnienia oskarżonego T. K.	T. K. będąc słuchanym w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do zarzucanego mu czynu oraz zdecydował się	

złożyć krótkie wyjaśnienia. W owych depozycjach oskarżony wskazał, iż faktycznie jest on ojcem małoletniej pokrzywdzonej oraz wskazał na swoją świadomość w zakresie istnienia obowiązku alimentacyjnego oraz jego wysokości. W dalszej części wyjaśnień T. K. przyznał, iż nie płacił oskarżycielce posiłkowych zasądzonych alimentów. T. K. podał również, iż nie kupował córce prezentów oraz nie odwiedzał jej, ani w inny sposób się z nią nie kontaktował. Oskarżony owe zaniechania tłumaczył w dwojaki sposób. Pierwszy z nich to stosowany wobec niego środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania. Natomiast brak utrzymywania kontaktów z małoletnią oskarżony tłumaczył postawą jej matki, która w świetle tych wyjaśnień ma uniemożliwiać realizację owych praw ojca. Do tego T. K. podał, iż stara się płacić zasądzone alimenty, lecz nie zawsze jest to możliwe. Natomiast w trakcie postępowania przed sądem pierwszej instancji T. K. dokonał procesowej wolty i nie przyznał się do zarzucanego mu aktu oskarżenia występku. Jednocześnie T. K. zdecydował się wówczas złożyć obszernie wyjaśnienia. W tych oświadczeniach

procesowych oskarżony podniósł, iż pracował on przez okres 6 miesięcy przed jego aresztowaniem. Co więcej T. K. podał, iż jego wynagrodzenie za pracę było przez cały ten okres objęte zajęciem komorniczym. T. K. wskazał zarazem, iż pracował on 10 -16 godzin dziennie. Przedmiotowa praca miała polegać na robotach budowlanych. Oskarżony nie był zarazem wskazać na jakim etacie był on zatrudniony. T. K. nie potrafił także podać wysokości świadczenia zajmowanego przez komornika. Do tego oskarżony podkreślał, iż jest on ojcem jedenaściorga dzieci i nie jest w stanie uiszczać zasądzonych alimentów w pełnej wysokości. Oskarżony w dalszym ciągu podnosił, iż brak jego kontaktów z córką wynika z postawy oskarżycielki posiłkowej. Co więcej T. K. miał żal do oskarżycielki za jej postawę w tym procesie, wypominając jej przeprowadzony przez siebie remont w okresie poprzedzającym narodzony córki. T. K. podał także, iż jest on osobą sprawną fizycznie, Jednakowoż oskarżony podniósł swoje kłopoty ze stawem kolanowym i sercem i wynikłym z tego zwolnieniem lekarskim. Oskarżony pytany o swoje dochody zaprzeczył aby miał on pracować w szarej strefie,

wspominając zarazem o bliżej nie sprecyzowanych fuchach. Nadto T. K. wskazał, iż nie mógł on płacić alimentów od końca marca, kiedy to został tymczasowo aresztowany. Oskarżony na pytanie obrońcy wskazywał także na trudności z zatrudnieniem związanym z pandemią koronawirusa. Sąd Rejonowy uznał przedmiotowe wyjaśnienia za zaledwie częściowo wiarygodne, co implikowało ich ograniczoną przydatność w procesie rekonstrukcji stanu faktycznego w tej sprawie. Przede wszystkim należy zwrócić uwagę na szereg elementarnych sprzeczności owych wyjaśnień nie tylko z zasadami doświadczenia życiowego, lecz także danymi wynikających z niekwestionowanych w tej sprawie dokumentów. Po pierwsze oskarżony podał iż pracował u S. S. na 6 miesięcy przed jego tymczasowym aresztowaniem, co jest sprzeczne z danymi wynikającymi z zaświadczenia od pracodawcy oraz wydrukiem z systemu NOE –SAD. Mianowicie T. K. został aresztowany w marcu 2021 roku, podczas gdy umowę o pracę podpisał w grudniu 2020 roku. Po drugie należy zważyć, iż oskarżony wyjaśnił, iż każde jego wynagrodzenie za pracę

było pomniejszone o potrącenie na rzecz małoletniej, co także jest sprzeczne z informacją przekazaną przez komornika sądowego i jego pracodawcę. Po trzecie godzi się zauważyć, iż w świetle danych przedstawionych z NFZ oskarżony w inkryminowanym okresie nie korzystał ze świadczeń finansowanych Funduszu Zdrowia. Po czwarte godzi się zauważyć, iż oskarżony podał że pracował w okresie objętym aktem oskarżenia, podczas gdy dane o charakterze obiektywnym wskazują, na jego legalną pracę tylko i wyłącznie w okresie niespełna 4 miesięcy. Po piąte oskarżony podał, iż pracował po 10 – 16 godzin w tygodniu, co kłóci się przecież z jego wymiarem pracy deklarowanym przez jego pracodawcę instytucjom państwowym. Kolejno należy zwrócić uwagę na szereg nieścisłości w wypowiedziach T. K.. Przede wszystkim zastanawiające jest dlaczego oskarżony nie znał wymiaru swojego etatu, co jest przecież sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego, chyba że właśnie owe względy podpowiadają, że 1/4 etatu był to wymiar przedstawiany przez jego pracodawcę, chociażby na użytek postępowania egzekucyjnego. Ponadto T. K. mówił, iż nie pracował

na czarno, podając zarazem informacje o bliżej niesprecyzowanych fuchach. W tym miejscu warto zwrócić uwagę, iż o pracy na czarno oskarżonego mówiła w swoich zeznaniach oskarżycielka posiłkowa. Następnie wypada zwrócić uwagę na roszczeniowy charakter przedmiotowych wyjaśnień, z których wręcz epatowała niechęć do K. C.. Tutaj wskazać należy wypominanie oskarżycielce, remontu w którym oskarżony miał pomagać prawie dekadę temu. Co więcej oskarżony podał, iż chce utrzymywać kontakt z dzieckiem i jako przeszkodę ku temu wskazał zachowanie rodziny C., które także miały mieć miejsce w okolicach narodzin córki. Jednocześnie należy wskazać, iż oskarżony w żaden sposób nie zaprzeczył/nie podważył zeznań K. C., która podała, iż to oskarżony zablokował ją wiele lat temu na portalach społecznościowych, zmienił numery telefonu i adres zamieszkania. Wreszcie oskarżony nie zaprzeczył, iż ostatni raz widział córkę jeszcze w 2012 roku. W dalszym zakresie należy zwrócić uwagę, iż oskarżony nie potrafił rzetelnie wytłumaczyć jak utrzymuje swoją wielodzietną rodzinę, skoro pracuje w niskim

	<p>wymiarze godzin, a jego żona zajmuje się dziećmi. Dodatkowo należy zwrócić uwagę, iż oświadczenia oskarżonego odnośnie problemów z pracą w okresie pandemii są sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego, a zwłaszcza z bumem na rynku budowlanym związanym z niskim oprocentowaniem kredytów. Sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego są także oświadczenia T. K., iż chce onłożyć na utrzymanie córki, skoro przez 7 lat prowadzenia egzekucji nie uiścił on dobrowolnie żadnej wpłaty na rzecz E. C. (1). To wszystko sprawiło, iż Sąd Rejonowy obdarzył owe wyjaśnienia bardzo ograniczonym walorem wiarygodności, opierając się na nich niemalże jedynie w zakresie zgodnym z pozostałym materiałem dowodowym (a zwłaszcza informacjami przekazanymi przez oskarżycielkę posiłkową) zgromadzonym w tej sprawie. Tym samym owe wyjaśnienia miały jedynie subsydiarne znaczenie w procesie odtworzenia stanu faktycznego w tym procesie.</p>	
<p>Zeznania świadka K. C.</p>	<p>Sąd Rejonowy uznał za to za w pełni wiarygodne oświadczenia wiedzy złożone w tym procesie przez świadek K. C.. W tym zakresie</p>	

należy zwrócić uwagę na zbieżność owych depozycji na przestrzeni całego procesu, a także brak jakichkolwiek sprzeczności, zarówno o charakterze wewnętrznym jak i zewnętrznym (z pominięciem rzecz jasna wyjaśnień T. K.). Do tego trzeba wskazać, iż oskarżycielka posiłkowa w swoich zeznaniach odwoływała się tylko do znanych jej faktów. K. C. podała bowiem, iż oskarżony nie płaci jej na utrzymanie córki oraz nie utrzymuje z nią jakichkolwiek kontaktów. Dane te są w tym zakresie spójne nawet z danymi przedstawianymi przez ojca pokrzywdzonej. Do tego warto zwrócić uwagę, iż dane dotyczące stanu majątkowego rodziny pokrzywdzonej znajdują także poparcie w decyzji administracyjnej przyznającej małoletniej wsparcie z funduszu alimentacyjnego. Ponadto należało zwrócić uwagę, iż irrelewantne dla rozstrzygnięcia sprawy były nieporozumienia pomiędzy partnerami z okresu ich rozstania, które miało miejsce prawie 10 lat temu. Stąd też przewodniczący zdecydował uchylać pytania T. K. nie dotyczące w żadnym stopniu materii, którą przyszło rozstrzygnąć w tym postępowaniu. Równocześnie należy wskazać na szczerłość

oskarżycielki posiłkowej, która przyznała iż korzysta z pomocy partnera, gdzie zatajenie tego faktu kreowałoby przecież obraz jeszcze większego pokrzywdzenia E. C. (1). Fakt ten świadczy o braku chęci pomówienia oskarżonego. Równocześnie Sąd Rejonowy zdaje sobie sprawę, iż oskarżycielka podała, iż ma wiedzę o pracy oskarżonego w szarej strefie. Oczywiście K. C. nie przedstawiła w tym zakresie rzeczowych dowodów, niemniej taki fakt jest bardzo prawdopodobny biorąc pod uwagę całokształt zebranego w tej sprawie materiału dowodowego. Co ważne oskarżycielka posiłkowa podkreśliła, iż nie jest ona skonfliktowana z oskarżonym, z którym to spotyka się tylko i wyłącznie podczas rozpraw z związanych z uchYLENIEM SIĘ T. K. od świadczenia obowiązku alimentacyjnego. Nadto przedmiotowe zeznania jawią się jako jasne, zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Toteż Sąd Rejonowy ustalając wyżej przedstawiony stan faktyczny w dużym stopniu oparł się na depozycjach złożonych przez świadka K. C..

informacji z Urzędu Skarbowego, z

Brak było także jakichkolwiek powodów

Powiatowego Urzędu Pracy, Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Centralnego Zarządu Służby Więziennej, Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, Narodowego Funduszu Zdrowia, informacji o stanie egzekucji wraz z zaświadczeniem o jej bezskuteczności, decyzji administracyjnych o przyznaniu małoletniej pokrzywdzonej świadczeń z funduszu alimentacyjnego, odpisu wyroku ustalającego ojcostwo oraz zasądzonego alimenty, odpisu skróconego aktu oskarżenia, informacji od pracodawcy T. K., a także danych osobo poznawczych w postaci karty karnej, notatki o oskarżonym, zaświadczenia o stanie majątkowym,

do zaniegowania pozostałych dowodów zgromadzonych w tej sprawie w postaci : informacji z Urzędu Skarbowego, z Powiatowego Urzędu Pracy, Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Centralnego Zarządu Służby Więziennej, Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, Narodowego Funduszu Zdrowia, informacji o stanie egzekucji wraz z zaświadczeniem o jej bezskuteczności, decyzji administracyjnych o przyznaniu małoletniej pokrzywdzonej świadczeń z funduszu alimentacyjnego, odpisu wyroku ustalającego ojcostwo oraz zasądzonego alimenty, odpisu skróconego aktu oskarżenia, informacji od pracodawcy T. K., a także danych osobo poznawczych w postaci karty karnej, notatki o oskarżonym, zaświadczenia o stanie majątkowym, Godzi się zauważyć, iż wszystkie wyżej wymienione dokumenty stanowią dokumenty o charakterze urzędowym, które w znakomitej większości zostały wytworzone przez funkcjonariuszy publicznych. Do tego owe zaświadczenia zostały wytworzone przez osoby do tego kompetentne w przepisanej przez prawo formie. Dodatkowo owe fakty z nich wynikające

	<p>były koherentne z zeznaniami K. C. oraz danymi osobo poznawczymi przedstawionymi przez oskarżonego T. K.. Żadna ze stron tego procesu nie kwestionowała także autentyczności zawartych w nich informacji. W związku z powyższym Sąd Rejonowy ustalając sytuację majątkową oskarżonego, jego zdolności zarobkowe i stopień realizacji obowiązku łożenia na dzieci posłużył się powyższymi dowodami. Podobnie dane odnośnie dotychczasowej karalności oskarżonego w postaci odpisów wyroków Sądu Rejonowego w N., wydruku z systemu NOE - SAD czy też aktualnej karty karnej miały istotne znaczenie przy wyborze sposobu reakcji prawno karnej na czyn przypisany oskarżonemu T. K.</p>		
<p><i>0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			

	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		T. K.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>T. K. został oskarżony o to, że w okresie od dnia 14 maja 2020 roku do 5 maja 2021 roku w M. rejonu (...), uchylał się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości wyrokiem Sądu Rejonowego w N., III Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 4 października 2013 roku, sygn. akt (...) poprzez niełożenie na utrzymanie małoletniej E. C. (1), reprezentowanej przez przedstawiciela ustawowego matkę K. C., a łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych, przez co naraził pokrzywdzoną na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych tj. o przestępstwo z art. 209 § 1 a k.k.</p> <p>Oskarżyciel publiczny zarzucił T. K. popełnienie występku z art. 209 §</p>			

1 a k.k. Zgodnie z tym przepisem przestępstwa tego dopuszcza się ten kto uchyla się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości orzeczeniem sądowym, ugodą zawartą przed sądem albo innym organem albo inną umową, jeżeli łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych albo jeżeli opóźnienie zaległego świadczenia innego niż okresowe wynosi co najmniej 3 miesiące, a na skutek przedmiotowego uchylania doszło do narażenia osoby uprawnionej na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Już elementarna wykładnia tego przepisu pozwala na stwierdzenie, iż ów czyn zabroniony jest typem indywidualnym, tj. takim który może zostać popełniony przez określony przez ustawodawcę krąg podmiotów. W przypadku przestępstwa niealimentacji znamieniem indywidualizującym odpowiedzialność karną jest istnienie orzeczenia sądowego, ugody lub umowy konkretyzującej ciążący na sprawcy obowiązek alimentacyjny. W tym miejscu należy w sposób jasny zaznaczyć,

iż mająca miejsce w 2017 roku nowelizacja kodeksu karnego w tym przedmiocie, zawężyła pole kryminalizacji występku alimentacji w aspekcie podmiotowym.

Mianowicie przed zmianą art. 209

odpowiedzialności karnej podlegał każdy na kim ciążył ustawowy czy też umowny obowiązek alimentacji.

Natomiast po wejściu w życie przedmiotowej nowelizacji dla bytu tego przestępstwa konieczne jest aby ów obowiązek został skonkretyzowany enumeratywnie

wymienionym przez ustawodawcę tytułem.

Przechodząc do wykładni znamienia

czasownikowego uchyla się należy stwierdzić, iż owo znamię definiuje się jako zawinione zaniechanie realizacji ciężącego na sprawcy obowiązku, które cechuje dodatkowy element negatywnego nastawienia sprawy do wykonania tej powinności. Tym samym dla realizacji znamienia przestępstwa niealimentancji konieczne jest poczynienie ustaleń nie tylko w zakresie faktycznej realizacji przez sprawcę obowiązku alimentacyjnego, lecz także szeregu innych okoliczności świadczących o tym, iż dana osoba faktycznie mogła realizować obowiązek alimentacyjny, lecz z

uwagi na swoje negatywne nastawienie zaniechała tego obowiązku. Natomiast po wejściu w życie nowelizacji art. 209 k.k. ustawodawca zrezygnował z ocennego znamienia uporczywości na rzecz ściśle określonej kwoty zaległości alimentacyjnych jakie swoim zaniechaniem miał wywołać sprawca, a prawnie relewantną kwotą dla bytu tego występku jest trzykrotność świadczenia okresowego. Jednocześnie warto zwrócić uwagę, iż od dnia wejścia w życie przedmiotowej nowelizacji do realizacji występku niealimentacji nie jest konieczne spowodowanie skutku w postaci narażenia osoby niealimentowanej na niemożność zaspokojenia własnych potrzeb – vide typ podstawowy z art. 209 § 1 k.k. W chwili obecnej przedmiotowy owa materialna konsekwencja zachowania sprawcy jest znamieniem kwalifikującym zachowanie sprawcy jako występku z art. 209 § 1 a k.k. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie definiowano ów skutek. Zgodnie z tym orzecnictwem dla realizacji tego materialnego stanu – sprowadzającego się do konkretnego narażenia na niebezpieczeństwo irrelewantne jest czy potrzeby małoletniego

zostały faktycznie
zapewnione z uwagi na
nadmierny wysiłek innych
osób zobowiązanych do
alimentacji bądź też
ich realizacja jest
efektem działań osób
niezobowiązanych do
zapewnienia utrzymania
osoby alimentowanej,
w tym realizacji
polityki socjalnej państwa.
Jednocześnie z uwagi
na zabarwienie językowe
znamienia
czasownikowego uchyla
wskazuje się, iż owego
występku można dopuścić
się tylko i wyłącznie z
zamiarem bezpośrednim.

Przenosząc powyższe
rozważania na grunt
niniejszej sprawy należało
zwrócić uwagę, iż T.
K. na mocy wyroku
Sądu Rejonowego w N.
w sprawie (...) był
zobowiązany do łożenia
na utrzymanie alimentów
w kwocie 400 złotych
miesięcznie. Co istotne
Sąd Rejonowy orzekając
taką, a nie inną wysokość
tego świadczenia był
zobligowany badać
zarówno poziom
usprawiedliwionych
potrzeb E. C. (1) jak
i zdolności majątkowe
oskarżonego T. K.. Kolejno
oczywistym w tej sprawie
było, iż T. K. w
okresie od 14 maja 2020
roku do 11 marca 2021
roku w sposób absolutny
zaniechał realizacji tego
obowiązku. Jak wykazało
bowiem postępowanie
dowodowe, oskarżony

w tym czasie nie tylko nie zapłacił do rąk przedstawicielki ustawowej małoletniej pokrzywdzonej jakiegokolwiek sumy pieniędzy, lecz również w przedmiotowym okresie czasu całkowicie bezskuteczna pozostawała egzekucja komornicza prowadzonego przez komornika sądowego S. M.. Zarazem należało stwierdzić, iż biorąc pod uwagę 10 miesięczny okres tego całkowitego zaniechania spełnione zostało także znamię powstania zaległości w wysokości co najmniej równowartości trzech świadczeń okresowych. Owo stwierdzenie obligowało Sąd Rejonowy do zbadania czy przedmiotowe zaniechanie oskarżonego było wynikiem jego celowej, umyślnej postawy wyrażającej się w niechęci do łożenia na córkę czy też brak tych wpłat wynikał z takiej, a nie innej sytuacji życiowej oskarżonego. W ocenie Sądu nie sposób jest zgodzić się z argumentacją podnoszoną przez obrońcę oskarżonego, iż owo zaniechanie w świadczeniu zobowiązania alimentacyjnego nie stanowiło desygnatu pojęcia uchylania od realizacji tego obowiązku. Przede wszystkim należy wziąć pod uwagę, iż T. K. w przedmiotowym okresie czasu nie uścił

jakiegokolwiek dobrowolnej wpłaty na poczet zasądzonych świadczeń alimentacyjnych.

Oczywiście Sąd Rejonowy zdaje sobie sprawę, iż małoletnia E. C. (1) nie jest jedynym dzieckiem oskarżonego, który to zobowiązany jest łączyć na utrzymanie dziesięcioro innych dzieci. Niemniej jednak oskarżony swoją postawą nie może różnicować swoich zstępnych. Innymi słowy nie może być tak, iż ojciec w sposób dowolny wybiera sobie dzieci, na których utrzymanie będzie płacić, a na których nie. Do tego trzeba zwrócić uwagę, iż T. K. w żaden sposób nie starał się zmniejszyć poziomu zasądzonych świadczeń alimentacyjnych. Tym samym oskarżony nawet nie próbował wykazać na drodze cywilno prawnej, iż wysokość alimentów zasądzonych na rzecz E. C. (1) przekracza jego zdolności majątkowe. Następnie trzeba zwrócić uwagę, iż oskarżony w tym czasie nawet nie próbował utrzymywać z córką jakichkolwiek kontaktów. Okoliczność ta świadczy o co najmniej obojętnym stosunku oskarżonego do pokrzywdzonej, a jego deklaracje miłości względem małoletniej należy poczytać jako intencjonalne oświadczenia obliczone na użytek uzyskania partykularnej korzyści w

tym procesie. Trzeba również zwrócić uwagę, iż inaczej należałoby oceniać postawę oskarżonego, gdyby T. K. mimo trudnej sytuacji majątkowej starał się łożyć choćby w minimalnym (niższym niż zasądzone alimenty) stopniu. Natomiast oskarżony w przeciągu tych 10 miesięcy nie wpłacił na rzecz córki jakichkolwiek pieniędzy. Do tego należy zwrócić uwagę, iż o rzeczywistych intencjach T. K. świadczy również fakt, iż nie zgłosił on swojemu pracodawcy istnienia przedmiotowego obowiązku alimentacyjnego. Godzi się bowiem zauważyć, iż dopiero jego 3 wypłacone wynagrodzenie zostało zajęte przez komornika. To też w ocenie Sądu Rejonowego świadczy o braku chęci T. K. do łożenia na utrzymanie córki. Sąd zważył również, iż oskarżony legalnie zatrudniony był na ¼ etatu, a wcześniej przez niemal 7 miesięcy nie posiadał legalnego zatrudnienia. Fakt ten w połączeniu z prowadzoną egzekucją komorniczą oraz oświadczeniami oskarżonego, iż pracował po kilkanaście godzin dziennie pozwala wskazać, iż wymiar jego etatu również służył minimalizacji potencjalnych zajęć na rzecz E. C. (1). Nie sposób zgodzić się w tym miejscu z argumentacją

oskarżonego podnoszącego fakt zwolnienia chorobowego. Jak wynika wprost z danych przekazanych przez ZUS – oskarżony w inkryminowanym okresie czasu jedynie przez kilkanaście dni był niezdolny do wykonywania pracy – co więcej za ten czas uzyskał on stosowne wynagrodzenia. Także zasłanianie się przez oskarżonego stanem pandemii i wynikającymi stąd trudnościami w podjęciu pracy są sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego. Nie trzeba bowiem szczególnie głęboko interesować się lokalnym rynkiem pracy, ażeby wiedzieć, iż nawet w początkach pandemii koronawirusa pracownicy budowlani cieszyli się dużym wzięciem, które to zainteresowanie zwiększało się wraz z kolejnymi miesiącami tej pandemii. To wszystko w ocenie Sądu Rejonowego pozwala przyjąć, iż T. K. w okresie objętym aktem oskarżenia, z wyłączeniem czasu po 11 marca 2021 roku uchylał się od łożenia na utrzymanie swojej córki. Sąd Rejonowy uznał za zasadne wyeliminować wyżej wskazany okres czasu z następujących powodów. Po pierwsze T. K. od 27 marca 2021 roku jest osobą tymczasowo aresztowaną. Zatem w przedmiotowym

okresie czasu nie mógł on w sposób obiektywny łożyć na utrzymanie córki, zważywszy, iż nie miał on poczynionych szczególnych oszczędności, a także surowy reżim przedmiotowego środka zapobiegawczego. Sąd Rejonowy uznał za stosowne pominąć w przypisanym wyroku także okres od 12 marca tj. od pierwszego skutecznego zajęcia wynagrodzenia za pracę świadczoną przez oskarżonego. Wprawdzie owo zajęcie nie pokrywało w pełni wysokości jednego świadczenia okresowego, niemniej jednak nie można było uznać tę kwotę za świadczenie pozorne. W związku z powyższym Sąd Rejonowy uznał, iż oskarżony wypełnił znamiona przestępstwa niealimentacji. Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił zarazem na przypisanie oskarżonemu typu kwalifikowanego, określonego w § 1a tego artykułu. Mianowicie wypada zwrócić uwagę na jednoznaczne oświadczenia oskarżycielki posiłkowej, iż gdyby nie pomoc państwa w postaci różnego rodzaju programów socjalnych nie byłaby w stanie utrzymać pokrzywdzonej tj. zapewnić jej podstawowych potrzeb życiowych. W tym zakresie należy zważyć,

iż w świetle orzecznictwa sądów powszechnych narażenie na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych osoby uprawnionej do świadczeń alimentacyjnych, następuje również wtedy gdy te potrzeby zaspokajane są przez inne niż zobowiązani alimentacyjnie podmioty. Tym samym nie eskulpuje oskarżonego w tej materii realizacja przez państwo polskie swojej funkcji socjalnej, Nie usprawiedliwia oskarżonego także łożenie na pokrzywdzoną ze strony aktualnego partnera oskarżycielki posiłkowej, gdyż ten nie jest przecież w żaden sposób obowiązany do łożenia na małoletnią, a zastępuje w tym obowiązku oskarżonego tylko i wyłącznie z własnej nie przymuszonej niczym woli. Stąd też należało stwierdzić, iż zachowanie przypisane T. K. wypełniło znamiona przedmiotowe i podmiotowe występkę określonego w art. 209 § 1a k.k.

W związku z realizacją przez oskarżonego znamion przedmiotowych i podmiotowych czynu zabronionego Sąd był zobowiązany do dokonania oceny stopnia społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu zachowań. Zgodnie z art. 115

§ 2 k.k. ustawodawca przewidział zamknięty katalog kwantifikatorów stopnia społecznej szkodliwości. I tak przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Zachowania przypisane oskarżonemu w ocenie Sądu charakteryzowała niski stopień społecznej szkodliwości, aczkolwiek przekraczający poziom znikomości. Za taką konstatacją przemawiały następujące okoliczności: Oskarżony w przypisanym okresie czasu nie wydał na utrzymanie córki ani złotówki, co implikuje wyższy stopień karygodności, aniżeli w przypadku łożenia na córkę choćby niewielkich kwot. W ten sposób oskarżony dał bowiem wyraz całkowitemu lekceważeniu potrzeb swojej zstępnej. Nadto T. K. zaniechał uiszczania świadczeń alimentacyjny przez okres prawie oku, co w sposób znaczący wykracza poza ustawowe znamiona tego przestępstwa, godzi się

zarazem dostrzec ogół zaległości oskarżonego w przedmiotowym okresie czasu wielokrotnie przekroczyła trzykrotność świadczeń okresowych, w skutek bezprawnego zaniechania oskarżonego doszło do narażenia małoletniej córki oskarżonego na niemożność zaspokojenia ich podstawowych potrzeb życiowych, co także jest okolicznością wpływająca na rozmiar potencjalnej szkody w zestawieniu z typem czynu podstawowego, określonego w art. 209 § 1 k.k. oskarżony T. K. w rzeczonym okresie czasu nie interesował się w żaden sposób losem swojej córki, co także zwiększa poziom naruszenia dobra prawnego w postaci prawidłowego funkcjonowania rodziny. Biorąc to wszystko pod uwagę należało stwierdzić, iż przypisane oskarżonemu T. K. zaniechanie było karygodne w rozumieniu art. 1 § 2 k.k. i jako takie spełniało materialną definicję przestępstwa.

Sąd Rejonowy zważył także, iż inkryminowana aktywność sprawcy była także zawiniona w świetle funkcjonującej w polskim porządku prawnym normatywnej teorii winy. Należy bowiem stwierdzić, że oskarżony T. K. jest osobą dorosłą, w pełni rozwiniętą

społecznie i z pewnością zdawał sobie sprawę nie tylko z obowiązku lożenia na utrzymanie córki, lecz także powinności respektowania orzeczeń sądowych. W przedmiotowej sprawie brak jest danych pozwalających stwierdzić zmniejszony stopień zawinienia oskarżonego z uwagi na niemożność rozpoznania znaczenia czynu czy pokierowania swoim postępowaniem. Sąd Rejonowy zwrócił także uwagę, iż oskarżony nie działał w stanie wyższej konieczności czy w innych okolicznościach stanowiących anormalną sytuację motywacyjną. Przeciwnie poprzednie skazania za tożsame jakościowo czynu powinny szczególnie mocno zinternalizować w skazanym potrzebę respektowania normy sankcjonowanej, o której mowa w art. 209 k.k.. Nadto należało podkreślić, iż w realiach przedmiotowej sprawy nie może eskulpować oskarżonego fakt posiadania dużej rodziny, gdyż jako ojciec nie jest on uprawniony do wyboru dzieci, na których będzie świadczył zasądzone alimenty. Kolejno nie usprawiedliwia oskarżonego także fakt potencjalnych nieporozumień z matką pokrzywdzonej. T. K. ma bowiem już przeszło

30 lat i powinien był rozumieć, iż za nieporozumienia rodziców nie sposób jest karać (poprzez zaniechanie łożenia alimentów) wspólnego dziecka. Do tego należy zważyć, iż jak wynika z zeznań K. C. to oskarżony w sposób dobrowolny zerwał kontakty z małoletnią E. C. (1). Zwrócić też należy uwagę, iż przedmiotowy obowiązek był określony orzeczeniem sądowym, o którego istnieniu oskarżony miał pełną świadomość i pomimo tego przez ponad 7 lat nie uczynił nic, aby choć trochę wspomóc E. C. (1). W związku z powyższym należy stwierdzić, iż T. K. w sposób całkowicie dobrowolny nie dał posłuchu normie prawnej nakazującej alimentowanie dzieci, a więc jego zachowanie było zawinione w myśl dyspozycji art. 1 § 3 k.k., a w okolicznościach niniejszej sprawy brak jest podstaw do jakiegokolwiek limitowania poziomu zawinienia.

Biorąc pod uwagę powyższą argumentację Sąd Rejonowy w punkcie I uzasadnianego wyroku uznał T. K. za w okresie od dnia 14 maja 2020 roku do 11 marca 2021 roku w M. uchylał się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do

<p>wysokości wyrokiem Sądu Rejonowego w N. z dnia 4 października 2013 roku, sygn. akt(...) poprzez niełożenie na utrzymanie małoletniej E. C. (1), reprezentowanej przez przedstawiciela ustawowego matkę K. C. zasądzonych alimentów w kwocie 400 złotych miesięcznie, a łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość przekracza trzykrotność zasądzonych świadczeń okresowych, przez co naraził małoletnią pokrzywdzoną na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych tj. występku z art. 209 § 1a k.k.</p>			
#	<p>3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
#	<p>3.3. Warunkowe umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>			

#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
T. K.	I	I	Przestępstwo z art. 209 § 1 a k.k. zagrożone jest grzywną, kara ograniczenia wolności oraz karą do 2 lat pozbawienia wolności Tym samym zgodnie z dyrektywą zawartą w art. 58 § 1 k.k. wymierzyć oskarżonemu T. K. karę pozbawienia wolności można było tylko wówczas, gdyby żadna z innych przewidzianych w kodeksie kar nie mogła spełnić celu związanego z funkcjami penalnymi prawa karnego.

W tym miejscu należało przypomnieć, iż dyrektywy wymiaru kary zostały przez polskiego ustawodawcę wysłowione w art. art. 53 k.k. Zgodnie z tym przepisem sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jednocześnie wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości,

a także zachowanie się pokrzywdzonego. W ocenie Sądu Rejonowego w realiach przedmiotowej sprawy rację miał oskarżyciel publiczny, wskazując w sprzecznie od wyroku nakazowego, iż brak jest możliwości uznania, iż jakakolwiek kara o charakterze wolnościowym spełni wymagania określone koniecznością realizacji dyrektywy indywidualnej i generalnej wykonania kary. Przede wszystkim w tym względzie należy zwrócić uwagę, iż przypisany oskarżonemu występki jest już 4 kolejnym tego samego rodzaju przestępstwem popełnionym przez oskarżonego. Niewątpliwie więc oskarżony T. K. działał w warunkach recydywy kryminologicznej. Co więcej powyższe wyroki zostały wydane w przeciągu ostatnich 3 lat, co także wskazuje na niepoprawność zachowania T. K.. Oprócz tego należało zważyć, iż T. K. był w przeszłości wiele razy karany za przestępstwa przeciwko wielu różnym dobrom prawnym, w tym wymierzano oskarżonemu kary pozbawienia wolności. E. należy uznać T. K. za osobę silnie zdemoralizowaną. Nie sposób jest więc uznać, iż oskarżony T. K. może być w warunkach niniejszej sprawy ukarany

poprzez orzeczenie kary o charakterze nieizolacyjnym.

Oskarżony trzykrotnie korzystał bowiem z dobrodziejstwa tego rodzaju kary i w żaden sposób nie zmienił on swojego postępowania. W związku z powyższym należy ocenić, iż kara ograniczenia wolności w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne okazała się być w stosunku do oskarżonego nieefektywna, gdyż nie doszło do społecznej readaptacji skazanego, który pomimo oddziaływania penalnego w żaden sposób nie zmienił swojej postawy. Równocześnie należy stwierdzić, iż wymierzenie oskarżonemu grzywny byłoby zupełnie chybione nie tylko z uwagi na wyżej opisaną niepoprawność sprawcy, lecz także charakter przypisanego zaniechania oraz sytuację majątkową oskarżonego. Nie można pominąć także faktu, iż T. K. jest aktualnie osobą pozbawioną wolności, przez co w warunkach pandemii mógłby mieć istotną trudność w zgromadzeniu środków przeznaczonych na grzywnę. W związku z powyższym należało uznać, iż w realiach tej sprawy tylko kara pozbawienia wolności

może przynieść oczekiwany efekt. Sąd w tym miejscu zwraca uwagę, iż celem reakcji penalnej jest nie tylko oddziaływanie na sprawcę, lecz także realizacja funkcji retributywnej prawa karnego. Natomiast społecznie nieakceptowalne byłoby przestanie na wymiarzeniu w tej sprawie kary wolnościowej. Natomiast ustalając wysokość tej kary Sąd Rejonowy miał na względzie, iż oskarżony T. K. poza okresem tymczasowego aresztowania nie przebywał dotąd w warunkach jednostki penitencjarnej. E. krótkotrwała kara pozbawienia wolności może przynieść efekt tzw. klapsa penitencjarnego i skutecznie zmotywować oskarżonego do realizacji ciężącego na nim obowiązku łożenia na utrzymanie E. C. (1). Kolejno należało zauważyć, iż 4 miesiące pozbawienia wolności to jedynie 1/6 ustawowego zagrożenia przewidzianego dla tego rodzaju przestępstwa. Nie można więc argumentować, iż jest to kara niewspółmiernie surowa biorąc pod uwagę, wielość przestępstw, w tym przestępstw podobnych poprzednio popełnionych przez T. K.. Równocześnie należy wskazać, iż z uwagi

			na wcześniej wymierzone kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania w realiach tej sprawy T. K. nie mógł skorzystać z warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary. W związku z powyższym Sąd Rejonowy w punkcie I wyroku wymierzył oskarżonemu T. K. karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.
1.Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
1.inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
7. KOszty procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II	Natomiast rozliczając koszty przedmiotowego procesu Sąd Rejonowy mając na względzie rodzaj wymierzonej T. K. karę, powinność realizacji w pierwszej kolejności obowiązku łożenia na utrzymanie małoletnich pokrzywdzonych oraz aktualnie stosowany wobec oskarżonego środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, uznał za zasadne skorzystanie z normy wysłowionej w art. 624 § 1 k.p.k. i zwolnił oskarżonego T. K. od obowiązku ponoszenia kosztów procesu w całości.	
1.Podpis		